

Hồi 30

Nhất bại đồ địa

Kinh thành.
Canh hai.

Ký Thiện đặt chân vào đại cung giám phủ, có cảm giác rất bất thường. Trước nửa đêm từ trong ổ lẩn đi gặp Phụng công công, là chuyện bình thường không phải ngoại lệ, Phụng công công là loại người cứ máy động trong tâm là lập tức đem suy nghĩ đó ra thực hành, không thêm quan tâm lúc đó là giờ nào. Bất quá gần bốn, năm năm nay, vì tuổi tác đã cao nên cũng ít khi vào lúc canh ba nửa đêm tìm người đi làm việc cho lão.

Tuổi tác Phụng công công thế nào, không ai biết được, không ai đàm luận, trong hoàng cung hay thậm chí cả kinh thành, tuổi của Phụng công công biến thành một điều cấm kỵ, ai dám công nhiên đàm luận, không thể có kết thúc tốt đẹp gì.

Đại cung giám phủ tất cả như thường, không có tăng cường giới bị, sân vườn đèn tắt âm u, chỉ có Trường Thọ cung rực rỡ sáng đèn.

Ký Thiện ở cửa lớn tháo bỏ bội kiếm, giao cho lính canh cửa, tiến vào sảnh đường rộng lớn hoa lệ của Trường Thọ cung.

Phụng công công ngồi bên cái bàn tròn lớn đặt giữa sảnh, tay cầm ống tẩu dài bằng vàng, đang nuốt mây nhả khói, thần thái an nhàn tự tại, tròng mắt ẩn dưới mí mắt chớp chớp tinh quang. Ký Thiện rất hiểu lão vừa nhìn qua đã biết tâm tình lão đang khoan khoái, chỉ không biết thoải mái vì chuyện gì?

Phụng công công nhìn qua y, vui vẻ nói: “Ngồi, đến đây! Đến ngồi đối diện ta”.

Ký Thiện cảm thấy quả tim nhảy mạnh mấy cái, lúc này mới miễn cưỡng đè nén cảm giác bất an trong lòng xuống, trước tiên chào hỏi thỉnh an, sau đó nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống đối diện lão.

Trên mặt bàn trước mặt Phụng công công, bày ra một bức tín hàm đã mở, hai bên dùng thư trấn đề giữ, chất giấy rất mỏng, viết chỉ chút những chữ cực nhỏ, không có thượng hạ khoản, thuộc dạng phi cấp truyền thư.

Phụng công công thấy ánh mặt của y dừng ở chỗ tín hàm, khẽ cười nói: “Đây là thư của Nhiếp Đề ở Động Đình Hồ báo về cho ta, bức thư này ta đã chờ đủ mười năm, mãi hôm nay mới đến được tay ta. Khà! Cô Nguyệt Minh thật không phụ kỳ vọng của ta, vừa xuất mã đã lập kỳ công, phá được huyết án phát sinh mười năm trước”.

Ký Thiện giật thót trong lòng, huyết án phát sinh mười năm trước ở Vân Mộng Trạch, y tuy là kẻ hiểu rõ tình hình, còn chấp hành mệnh lệnh của Phụng công công bắt cả nhà Phu Mãnh, thế nhưng Phụng công công tịnh không nói bí mật Sở hạp cho y biết, chỉ nói Phu Mãnh chiếm đoạt bảo vật của Hoàng thượng làm của riêng, cho nên bản thân tuyệt không phải là đối tượng tốt để Phụng công công đàm luận chuyện này, nhưng Phụng công công đêm khuya tìm y đến nói chuyện, mở đầu đã nói về chuyện này, càng hiện rõ chỗ dị thường của sự tình.

Thư của Quý Nhiếp Đề viết cái gì? Chẳng lẽ Cô Nguyệt Minh đã tìm được Sở hạp, y thật sự rất muốn biết.

Phụng công công “lít rít lít rít” hút sâu mấy hơi, chậm chậm nhả ra, giọng thỏa mãn: “Ta đã bao nhiêu năm không rời kinh vậy?”.

Ký Thiện nghĩ một lát, đáp: “Đại công công hơn mười năm chưa từng rời kinh thành”. Lòng chùng xuống, nếu Phụng công công quyết định đi xa, lão kêu y đến là để an bài sau khi rời kinh là hợp tình hợp lý.

Đồng thời kinh ngạc trong lòng, nội dung của bức thư này chắc chắn vô cùng khác lạ, bằng không sao có thể khiến Phụng công công khởi giá viễn hành. Nhưng càng nghĩ càng không thông có chuyện gì không thể giao cho Quý Nhiếp Đề xử lý.

Nếu như Phụng công công thực sự ly khai kinh thành, thì đây là một cơ hội tốt ngàn năm khó kiếm cho Hoàng thượng và y. Y đã sắp xếp nhiều năm, giả như hai người lợi hại nhất trong phe cánh Phụng công công đều không có ở kinh thành, Ký Thiện dám đảm bảo khi bọn chúng quay về, kinh thành đã không còn là kinh thành mà bọn chúng từng quen thuộc.

Phụng công công lắc lắc đầu, thở ra một hơi, khoan thai hỏi: “Tiểu Thiện năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Ký Thiện cung kính đáp: “Tiểu Thiện còn hai tháng nữa là đủ ba mươi tám tuổi”.

Phụng công công khẽ gục gặc, nói: “Sớm mai ta phải ly khai kinh sư, đi một chuyến đến Động Đình Hồ, việc ở nơi này, sẽ giao cho tiểu Thiện thu xếp giúp ta. Tiểu Thiện phải tận

tâm tận lực phục dịch Hoàng thượng, ngàn vạn lần chớ để Hoàng thượng không vui lòng. Chuyện trong cung hoàn toàn giao cho người xử lý”.

Ký Thiện liền cúi đầu xuống để tránh bị Phụng công công nhìn thấy vẻ vui mừng trong mắt y, lớn tiếng nhận lệnh.

Phụng công công lại hít vào một ngụm khói, nhắm mắt hồi lâu rồi nhả ra, thần thái bay bổng nói: “Tuổi tác người ta càng lớn, đối với cùng một sự kiện có thể sinh ra ý nghĩ hoàn toàn bất đồng. Khi ta ở tuổi như tiểu Thiện, nhìn sự tình gì cũng thấy đơn giản, mọi chuyện chỉ từ lập trường cá nhân mà suy nghĩ, thích ra vẻ anh hùng, mới nhìn tựa như dám làm dám chịu, không sợ hy sinh, thật tình lại là đem sinh mạng bản thân ra chơi đùa, làm xằng làm bậy, thiếu suy nghĩ cặn kẽ, bỏ gốc lấy ngọn, còn không bằng án binh bất động. Ở vị trí của bọn ta, tuyệt không thể khinh suất được, bởi vì liên quan không chỉ cá nhân, còn có thể làm dao động toàn cục”.

Ký Thiện hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa đằng sau mấy lời này của Phụng công công, nhưng Phụng công công đương nhiên không phải dạng người thích nói lời thừa, ý vui trong lòng lập tức không cánh mà bay, liền gật đầu nói: “Đa tạ đại công công dạy bảo, tiểu Thiện nhất định ghi nhớ trong lòng”.

Phụng công công đặt ống tẩu xuống, hỏi: “Hoàng thượng gần đây tựa hồ tâm tình rất vui, tiểu Thiện biết là nguyên nhân gì không?”.

Ký Thiện rung động trong lòng, đáp: “Tiểu Thiện không biết”.

Y sớm cùng Hoàng thượng có mặt nghị, bề ngoài không để lộ manh mối, nào biết vẫn không giấu nổi lão hồ ly gian xảo Phụng công công.

Lão hồ ly này thật quá lợi hại.

Phụng công công than: “Đây là chuyện tốt chứ không phải chuyện xấu, Hoàng thượng long tâm thoải mái là chuyện vui vẻ nhất đối với mấy tên nô tài bọn ta. Đúng không?”.

Ký Thiện không ngót gật đầu, đáp: “Đúng! Đúng!”.

Phụng công công đột nhiên hỏi: “Người nhận thấy con người Nguyệt Minh thế nào?”.

Ký Thiện thầm thở nhẹ một hơi, chỉ cần lão không tiếp tục truy vấn việc của Hoàng thượng là được. Đáp: “Nguyệt Minh là một người rất đặc biệt, tâm tư cẩn mật, kiểm pháp lợi hại, tuyệt nhất là y trung thành cẩn cẩn với đại công công, chưa từng khiến đại công công thất vọng”.

Phụng công công liền nói: “Nguyệt Minh đúng là chưa từng khiến ta thất vọng, nhưng chưa thể khẳng định được có trung thành cần cần với ta hay không. Khả! Một con người không sợ chết, sao có thể trung thành với bất kỳ ai được. Loại người như Nguyệt Minh, ta hiểu y nhất, y chỉ có thể trung thành với một người, người đó chính là bản thân y”.

Ký Thiện ngạc nhiên không nói.

Ánh mắt Phụng công công nhìn ra đêm đen ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: “Trước khi đem nhiệm vụ này giao cho y, ta đã tốn rất nhiều công phu tìm hiểu Cô Nguyệt Minh, điều tra sinh hoạt ăn uống của y, xem y qua lại với người nào, nghiên cứu mỗi lần hành động của y. Tiểu Thiện chỉ ít nói đúng một điểm, Nguyệt Minh là người rất đặc biệt, ở trong mắt của ta gần như là người không có bất cứ sơ hở nào, bất quá lại không phải hoàn toàn không có chỗ hở. Cũng chứng minh cho dù là người cô độc nhất, cũng cần có đối tượng để tâm sự”.

Ký Thiện trực giác cảm thấy lão đang nói đến Hoa Mộng phu nhân, thầm kêu hồng hét. Nguyên nhân y sợ hãi, không phải do Phụng công công đề cập đến Hoa Mộng phu nhân, mà vì bản thân hoàn toàn không biết được Phụng công công đang âm thầm điều tra Cô Nguyệt Minh, những việc này vốn phải do Ký Thiện y đi xử lý.

Phụng công công lại cầm ống tẩu lên, nhưng không châm lửa, ngưng thần chăm chú nhìn y hỏi: “Tiểu Thiện có biết ta vì sao không sợ cực khổ trên đường, muốn viễn hành Nam phương không?”.

Lòng bàn tay Ký Thiện túa mồ hôi, bề ngoài ra vẻ điềm nhiên như không, đáp: “Tiểu Thiện thật sự không minh bạch, không có đại công công ở bên cạnh, Hoàng thượng sẽ rất không quen”.

Phụng công công vẫn thong dong nói: “Bọn ta giết lầm người rồi”.

Ký Thiện ngây ngốc hỏi: “Giết lầm người?”.

Hai mắt Phụng công công sáng lên, dị mang lấp lóa, vui vẻ nói: “Bọn ta giết lầm người nhà của Phu Mạnh, Phu Mạnh chỉ là kẻ bị hại, hại hấn chính là Tiền Thế Thần gan lớn hơn trời, lần này ta đến Nam phương, chính là xem lá gan Tiền Thế Thần lớn đến mức nào, thu hồi từ hấn vật mà ông trời ban thưởng cho ta”.

Ký Thiện lắc đầu nói: “Tiểu Thiện không hiểu”.

Thân thể lờ mờ của Phụng công công đột ngột vươn thẳng lên, hai đầu vai bung ra như cánh chim, thần thái vô cùng uy mãnh, ngẩng đầu cười lớn nói: “Tiểu Thiện sao có thể không hiểu, ngươi phải hiểu ta đang nói gì hơn bất cứ ai chứ?”.

Ký Thiện biến sắc, ngậm giới bị.

Phụng công công nói: "So với ta, đạo hạnh của tiểu Thiện còn cách xa lắm, chỉ cần người chịu án binh bất động, đợi ta trăm tuổi chầu trời, cuối cùng có một ngày có thể ngồi lên vị trí của ta, tiểu Thiện quá ra vẻ anh hùng rồi".

Ký Thiện cố nốt nỗ lực cuối cùng nói: "Công công hiểu lầm rồi".

Hai mắt Phụng công công sát cơ đại thịnh, nói: "Tiểu Thiện có biết người bán đứng người là ai không, người đó chính là Hoàng thượng, minh bạch chưa?".

Nói đến câu cuối cùng, Phụng công công từ trên ghế bắn vọt lên, chân điểm lên mặt bàn, tẩu thuốc bằng vàng bổ vào trán Ký Thiện, thân thủ linh hoạt, kinh đạo đầy đủ, tốc độ cực nhanh, là điều mà Ký Thiện chưa từng nghĩ qua.

- o O o -